

EL POBLE: CATALA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
C/ DE LA VICTORIA, 10 PRAL. TELEFON 4258

ANY XIV : : NUMERO 4464 : : BARCELONA, DILLUNS, 16 DE JULIOL DE 1917 : : UN NUMERO 5 CENTIMS

IMPREMTA I ESTEREOTIPIA : :
C/ CARRER EST, 16 TELEFON 2298

EL CAMPIO de la baratura en articles de camiseria i genres de punt, és i serà sempre la :: Casa Vilardell ::

La millor assortida de Barcelona i La que ven més barato d'Espanya

Hospital, 36 i 38

SUCURSALS: Comte de l'Assalt 8; Carme, 73 i Riera Baixa 28.

DIVULGACIÓ CIENTIFICA

Acció dels raïjos solars

Sembla que, de una manera definitiva, ha arrelat entre els barcelonins la idea costum de simultaneïtat amb els banyos de mar, els banyos de sol. Una idea prou per a portar, per a seguir la moda, per a ennegir-se la pell: altres no saben d'una manera certa perquè ho fan; una bona part, perquè han sentit a dir que va tan bé, que és saludable, que convé per a mil i tantes coses; però en definitiva i concretament, ignorant quins són els casos en què és beneficiosa l'acció del sol, per al organisme els menys, conscientment, metodològicament, i partint d'una base científica.

De que l'acció del sol és beneficiosa, és cosa que ni tan sols admet discussió; però com totes les forces físiques còsmiques, aplicades com vulgarment se diu a les tumbes, poden en certs casos devaluar perilloses: Cal no oblidar els danys terribles d'una insolació.

No obstant, com no reconèixer la seva acció bactericida i el poder de la qual se sent de manera intensa per tot allà on amplement penetra?

Respectant el doctor Miramón de la Roquette, a seguit de llargues experiències realitzades a Alger, ha demostrat que, fins a cert punt, la llum del sol té un efecte nutritiu, o quan menys permet reduir sensiblement la xifra mínima de la racció alimentícia.

Altament els raïjos del sol són múltiples: raïjos calorífics, lluminosos i radiacions químiques, algunes de les quals són ni calorífiques ni lluminoses. Entre aquestes hi ha els raïjos ultravioleta, és a dir aquells que en la dissociació dels feixos lluminosos pel prisma, es situen més enllà de la ratlla violeta, raïjos que no han pogut ésser estudiats fins fa pocs anys, quan certes fonts lluminoses artificials han permès obtenir-los en estat isolat i per lo tant experimentar fàcilment llurs efectes particulars.

Tal per exemple els tubos de Geissler de vapors mercurials, que donen aqueixa llum blavosa, fivida utilitzada algunes vegades per a l'illuminació de certs edificis car a la vegada és intensa i econòmica. Els raïjos ultravioleta que conté aqueixa llum tenen un poder considerable a l'extrem de que serien perillosíssims per a l'ull humà si els vidres dels tubos en els quals se produeix no tinguessin el poder d'interceptar-los, no deixant passar més que els raïjos lluminosos als quals van associats. Però si en lloc de tubos de vidre comú, s'usen tubos d'altra fets amb quars (crystal de roca) s'escapen amb tot llur poder mortífic tots els teixits vivents i fan morir instantàniament als éssers de petita talla. Amb els microbis l'efecte és absolut i ràpid, de manera que basant-se en aqueix fet, avui comença ja a emprar-se industrialment la làmpara de quars per a esterilitzar els caldos de cultiva en els laboratoris, per a esterilitzar l'aigua i fins la llet.

Constituint el sol una poderosa font de raïjos ultravioleta, cal pensar quant profundament les condicions de la vida es trovarien modificades a la superfície de la terra, si sortosament en una major part no fossin interceptats per l'atmosfera gasosa, i sobre tot pel vapor d'aigua que rodeja nostre globo. No obstant una part d'ells arriba fins a nosaltres, i és molt probable que sigui precisament degut a ells l'acció microbiana de la llum del sol.

En els llocs on el sol descarrega amb força gràcies a ésser l'atmosfera transparenta i molt seca, llur acció sobre el ser humà no és pas menyspreable. Tan és així que s'ha arribat a sostenir que la calor negra de la pell dels negres, el pigment que s'es desentrotlla en llur pell, és que l'herència hi ha fixat, no són més que medis de defensa als quals ha proveït natura, contra l'acció d'aqueixos raïjos.

Aquest poder de la llum ultravioleta és la medicina moderna, la que ha passat el perill dels tantotistes, gràcies a la facilitat de regular i dosificar aqueixos raïjos que un senecill vidre permet detenir.

Actualment són extensos els estudis que es porten fets pel tractament de les afeccions en les quals s'aplica actualment els raïjos ultravioleta.

Per de prompte un fet gloriós cal senyalar i és que el crane, és totalment desconegut entre els negres, quan menys en les parts dels cos exposades a l'acció del sol.

Avui una nova branca de la ciència s'ha afegit a la medicina, i ha pres el nom de "dermatologia". Els estudis són ja a l'ordre del dia i es tracta als malalts

únicament i exclusivament amb els banyos de sol.

En ells els malalts són exposats en completa nuesa a la llum durant un cert nombre d'hores cada dia. Els efectes d'aquesta acció, ment són remarcables. El poder de reducció de la oxihemoglobina de la sang, en eixes condicions, creix poc a poc de una manera considerable. Els estats anèmics i cloroanèmics són ràpidament modificats baix aqueixa influència. El reumatisme, la gota, tots els estats generals en que la nutrició és retardada, rebem el contra-cop més favorable de aqueixa sobre-activitat de canvis orgànics.

En la tuberculosi els resultats obtinguts han sigut encara molt més considerables, particularment en la tuberculosi dels ossos i de les articulacions. En els sanatoris on aqueix mètode és aplicat d'una manera sistemàtica, l'extensió de la part malalta als raïjos solars és regulada amb molta prudència, no de cobrir de primer, més que la part malalta durant uns minuts, després, progressivament, un xic més cada dia, fins a arribar a l'exposició d'una regió sencera durant varies hores. I que no es tracta d'una pràctica anodina. Tant és així que, si es vol anar massa depressa, la febre, l'agitació, l'insomni demostren un estat d'intoxicació pels productes patològics posats en circulació i realitzats.

Els resultats són ben sovint admirables: tumors bònics, fistules, ossos que es mostren rebels al tractament marí, fins a a nostra millor arma en semblant cas, curen en algunes setmanes baix la sola acció del sol.

En la tuberculosi pulmonar mateixa i per lo que toca als primers períodes s'han obtingut també bons resultats. Així af, en eixos malalts cal proc deir amb una prudència extrema, car altrament, pot aparèixer la febre, la congestió i l'hemoptisi. Per les tuberculosi cutànies, la qüestió està ja jutjada; tal per exemple el fet inabundable de la curació del lupus, de p'és de les hermeses roques de Finns.

En tots modes molt ens falta conèixer encara sobretot en dels, d'aqueixa riquesa inagotable que suscita el sol en els raïjos. La llum total del sol, la llum blanca no és més que un conjunt de feixos de llum de onda diferents, corresponents als diverses colors del prisma. És molt probable que cada un d'aqueixos raïjos, que en la pràctica vol dir cada un d'aqueixos colors, té propietats particulars que mereixen ésser estudiades i utilitzades separatament.

Són els botànics els que han tingut l'iniciativa en eixes recerques. Experiències molt precises, portades a cap per eixos han demostrat que les plantes es desenvolupen d'una manera molt diferent segons se les cultiva sota de vidres que no deixin passar més que els raïjos rojos, blancs, grocs, verds, etc.

Com tots els fenòmens biològics, tant en les plantes com en els animals, se reduïen a reaccions químiques, així no ens ha de sorprendre gens ni mica. Avui sabem tothom que les plantes fotogràfiques sensibles no són influenciades més que pels raïjos de un cert color i en canvi gens ni mica pels altres. El groc i el roig i el verd detonen els raïjos químics, lo que permet operar en els laboratoris sobre plaques sensibles, il·luminant-se amb vidres d'aqueixos colors, sense temor de que resultin impressions.

Aqueixa sensibilitat especial de les sals de plata en p'ales, en fotografies, ens fa suposar que moltes altres reaccions químiques poden ésser modificades segons s'usen en un mitjà acolorit de tal o tal altra manera.

Aquest fet s'ha posat en evidència en lo que fa referència a la transformació de la clorofila en les fulles de les plantes i també en les reaccions que tenen lloc en nostra sang, en l'hemoglobina dels globuls, aqueixa materia inestable que no para d'oxidar-se i desoxidar-se al o'rativa nent en contacte de l'oxigen de l'atmosfera i del gas dels nostres teixits.

Moltes aplicacions han vingut fent-se en certs sanatoris de les diverses coloracions en el tractament d'alguns enfermats. Per exemple les cambres roges han sigut utilitzades pel tractament de les anèmies i depèndis. El blau pel contrari obra com a calmant. Per altra part l'estada durant algun temps en la obscuritat absoluta ha donat bons resultats en els neurasténics que la mes lleu excitació deprimeix.

Però, en eixos exemples, al parer del

tema nerviós hi pren una part massa important per a permetre deslluir o ímpletament els elements d'aqueixa acció curativa. En canvi en les afeccions infeccioses, en les quals la nerviositat no hi pren part tan important, els resultats són força més positius i fàcils de analitzar. És cosa evident que posant un variolós en una cambra que no rebí més que llum vermella, la malaltia abortia; la febre disminuïa, les pustules es detenien en llur desenrotllar i el i s'esborren sense deixar cicatriu.

En resum, l'art d'utilitzar els raïjos del sol per la terapèutica pot dir-se que està encara en els començaments; però podem estar convençuts de que cada dia que passi ens ha de reservar noves sorpreses.

LUC

L'Assamblea i els militars

Retallam del nostre confrare «El Noticiere Universal» el següent text que aparegué en la seva edició d'ahir vespra:

La qüestió palpitante UNA PROTESTA

Una comisió de las Juntas de defensa de los cuerpos de la guarnición visitó esta mañana al capitán general con objeto de pedirle autorización para publicar la siguiente nota, cuya inserción se nos ha negado:

«En vista de los insistentes rumores que circulan, acentuados por las noticias, más o menos emboscadas de algunos periódicos de que la proyectada Asamblea de diputados en Barcelona cuenta con el apoyo de gran parte del Ejército, y teniendo en cuenta lo propuesto con fecha 13 del actual por la Junta de Defensa del arma de infantería, que manifestó a los presidentes de las demás juntas la firme resolución de obedecer estrictamente a sus autoridades, las Juntas de defensa de todas las armas y cuerpos hoy reunidas, han acordado formular la más enérgica protesta contra las insidiosas manifestaciones y declarar una vez más el más firme propósito de permanecer alejadas de las luchas políticas y obedecer los mandatos del Gobierno legítimamente constituido.»

LA POLÍTICA

«El Resúmen», no surt

La direcció del diari de la nit «El Resúmen» ha acordat voluntàriament suspendre la publicació de l'esmentat diari mentre durin les actuals circumstàncies.

Demanatge a En Fournier

Els electors del districte de Torroella de Montgrí han obsequiat amb un bouquet a l'Hotel Comerç, de Lleida, al seu diputat senyor Fournier, pel seu nomenament de Inspector general de Primera ensenyança.

Tramitjs judicials

Amb molts de les diligències que se instrueixen per la publicació d'una fulla que fou causa de la suspensió de «La Veu de Catalunya», han prestat declaració davant el jutge de la Llotja els diputats i senadors regionalistes els noms dels quals figuraven al peu de la fulla en qüestió.

Per disposició governativa ha sigut sospes fins a nova ordre la publicació del nostre estimat confrare «El Progreso».

Conferències

Conferenciàren ahir, separadament amb el governador civil, el senador vitalici senyor Monreal, el comte de Caralt i l'alcalde de Centelles.

Vetllada

Al Centre Republicà Català «Sang Nova» s'hi celebrà ahir una vetllada a benefici del monument a En Pili Margall.

El quadre dramàtic del Centre representà «Joventut» de l'ignaci Iglesias. Es llegiren després poesies i el chor «Univers», dirigit pel mestre Ferrer Clavé, interpretà as·ollides composicions.

La vetllada acabà amb un lluit ball.

Canvi de nom i de política

L'entitat «Joventut Autonomista Democràtica» ha acordat denominar-se en lo sucesiu «Jovent Republicà Autonomista» i adherir-se a la política del senyor Llorca.

Anants i vianents

Ahir al matí, en l'express, arribaren de Madrid els diputats a Cortes senyors Zúñiga i Aura Buronat.

El diputat a Cortes senyor Nogués, que sortí de l'ort en el mateix tren, es quedà a Reus per a traslladar-se des d'allí a Tarragona.

El senyor Balldé de Gallart, diputat a Cortes per Vilademuls, arribà ahir en l'express a França.

Es troba a Barcelona el diputat a Cortes per La Bisbal don Salvador Al-

ÈCOS

BARCELONA la flamenca ja té fèndem propi. Tenem tres places de braus, totem més aficionats que Madrid, Sevilla, però de toreros no'n sortien. El torero es produïa a Vasconia, a Castella la brava, a Aragó, a Extremadura, a Galícia, a Valencia, a Múrcia, per totes les enconrades d'Espanya menys Catalunya. Però lo que havia d'arribar es arribat. El torero català ja ha sorgit i sorgit victoriosament. L'Eugeni Ventolrà es d'arri endavant la gloria de la Barcelona flamenca. El té de conquistar el cor dels castellans. Els aplaudiments més entusiastes dels madrilenys foren per a ell a la plaça de Carabanchel. Moltes vegades havia sortit en triomf de les places madrilenyes.

El poble de Barcelona volia aplaudir al heroi. I ahir l'aplaudí l'ovació llargament, entusiastament. Per a ell foren les oralles dels braus i el tribut dels flamencs que volien alçar a pes de braços com a un ídol vestit de carní i d'or.

La data d'ahir cal apuntar-la. El nom de l'Eugeni Ventolrà es tot un símbol. Ell incorpora a la nostra historia les gestes dels grans mestres de la tauromàquia, i fa que l'loregat alanci el prestigi del Guadalquivir i del Manzanares.

Madrid i Sevilla perden el cepte de la flamenqueria. Els gallegos i els aragonesos ja estaven a punt d'arrebassar-los-hi. Potser el cridat a fer aquesta magna obra serà un castità.

El triomf d'ahir es una obra d'intervenció. Si volem tenir els millors artistes d'Espanya, i els millors escriptors i els millors pensadors, perquè no aspirar a tenir els millors toreros? L'Eugeni Ventolrà ha oberta una nova porta a l'ideal.

Qui ens titllarà després de separatistes? Quan això facin podem respondre: «Som tres flamencs com els que'n ausen. Els nostres toreros valen tant com els vostres. Ells han conquistat l'aplaudiment a totes les terres d'Espanya i han sigut passejats en triomf per les amples vies de les ciutats alegres i confiades».

FOLLETÓ LITERARI DE EL POBLE: CATALA

La Cua del burro (1)

per Ch. Grandó

Aquest dia, en se levant, la Coscolla havia dit al seu home: «Mira, caldrà fer esquilat el burro».

«Cal ja m'ho guanyaré, jo!» havia respost En Paréte.

Prou, prou... en l'entemorat, estava la h i s i u l'la p'ortia, anava una anella de la paret, y... tz-que... tz-que... ving i pel y fora...!

Cal dir que En Paréte Coscoll tot ho sabia fer. Desde se pas quant d'anys que era a Sant-Feliu, casibé may havia tingut menester d'un obrer. Ell pintava, blanquía, enrejolava, hasta crech que treguia y feya el liti. Lo que hi ha, es que alguns l'havien vist a mollar bugada. Amb aqueix si que marxava poch el comerç!

Anava es juiant dins la frescor de la matina i la, temperada per un sol calent de maig que rajava del cayre d'un taulat vell, llun, llun i tibet sota la seua blosa nova y recta de cutit blau, va eixir un noy, un gallard de noy negre y p'ncu, que cridava a cada cantó, en manejant un parell de estisoras: «Esquilat! Esquilat pel!».

Arribant vora el Coscoll, va quedar sospres y se'l mirant: «Ayl! li va dir, que seu gitano vos també?».

«Ara, ara, va ler el Coscoll, voste s'enganya, mes si tant li faya pler, la nibe la ballarà la xinxirinxina».

I deixant la bestia, va risksar dues o tres voltes de punetes, acompanyades d'un repicadi delicat dels punys sota les barres...

«Ayl, e cusi home! m's m'ho pensava... con esquila tant bé, sens ni una escalat... Es vostra la bestia?»

«Ja ho crech!» Y van fer petar la xarrada. Tot s'entorçant ne van venir a parlar de la recolta.

«Ja n'és d'enganyer!» el se, se posava el Concili! Bé n'engarri de sembrats de dalls falta de conèixer el temps! La dona va dur sòls de montanya, més la estona que plou quan se tanquen; i aqueixes coses de trucament bot que marquen el temps en francs són d'agafes-sus!

«Això vos tracaça?» va respondre el gitano que ja llaurava algun torn a jugar... «Ail, home! teniu aquí un burro baromètric, un burro que n'és p'is cap!».

«I com això?»

«Escolteu-me. Veieu la cua.»

«Sí! Les a tot si li comprinch?»

«Toqueu-la. Que hi trobeu?»

«M'essembra que e com qui diria una cua... com una altra...!»

«Vagil! No'n callegeu! Es humida o no?»

«Es ben seca.»

«Doncs ferà soll»

«Potser? Fínotat! Cuita, baixat! Escolta lo que diu En Manell!»

I davant dels Coscolls bocabadats, el gitano ruat explicava amb misteri, a poch a poch, se posant un dit su l'front:

«Cua seca: bon temps.
«Cua mollia: pluja.
«Cua gelada: fret.
«Cua en l'aire: vent.
«Cua boja: temporal.»

«El burro, l'estaqueu defora cada nit. En vos llevant, li toqueu la cua, la sabreu llavoras quin temps s'ha de girar. Ail, home! proveu l'enginy i me en direu noves! Ara bé xut i calla, que pels altres seria cinc pessetes...!»

I l'enginyer, segur d'haver tosqutrat un burro d'altra mena, els va deixar sus d'un adeu rialler i ponyatero de pillo contentent d'ell mateix.

«Que vols que t'hi digui, Paréte, me'n puch pas avenir», deia la dona, tot montint l'escalat.

«Vols te callar! Pus dalls esgarats, los sembrats teixits, val diners això!» I la següent per l'abraçat, va ser, tot guimbant esgreghons amunt, una trepitjada alegria d'esclòps com mai la casa n'havia retronit. I que alegria! I que gamerotxas!

Se'n anaven les nou de la nit quan lo Coscoll, que havia eixit a pendre la tassa com si fos diumenge, va tornar a casa, trempat i un bri content, amb una dotzeneta de criches a la panxa. Tot xipoter que era, s'havia guardat la llengua a la potja. Arribat al seu debaix, va desfer la bestia, la va estacar a la serenitat, després de l'haver amanyagada un tansipoch, se'n va anar a a tres més joies que un rei.

Ara l'othom dormia. La nit era quieta. Dins l'espai s'esvenchia en harmoniosa fressa el clapotgejadí de la fonteta veïna. Lo Coscoll somniava, comt dolçament lo mam...

Antes de l'alba, marit i muller eren despiats. Lo xarrixeix llunyà dels carruatges omplia la vall...

«Capd! Fa humit, Paréte! va fer dins un bedall la dona. Sabes lo que ha dit En Manell? «Cua mollia, pluja.» Anem a mirar el burro! Veiam lo que sera!».

Les calces, un triot, unes faldilles... mitj descordats, ell davant amb l'esclat als dits, ella darrera amb el candell encès, en tres salts van ser al carrer:

«Faval! Fès llum! hont és?»

«Què, la cua?»

«Serán figues d'un altre cistell...»

Sé que veig pas!

«Ail, bon Deu! nos l'haurán pres!

Quina desdijal!»

Mentres dormien, aqueixa crosta de Manell se'n'havia emmanat el rosi. An aquesta hora era lluny.

Primer, lo Coscoll el volia ficar davant del jutge. Més, ben pensat, de por de ser la riota de l'endret s'ho va tenir calent.

Desde aqueix dia, el noi poca-vergonya ha tornat se pas quant de vegades a Sant-Feliu. Passa allí tibet com si res no era, tot xilotejant, amb un aire de moia, «Ai ravech meu!» o «La Titona». I vinguin besties a tosquir.

Més del burro, se'n és pas més vist ni palla ni pols.

El pervindre de l'industria

francesa a l'estranger

El senyor Kempf, president de la Associació de Teixits i Materies Textils i de la Delegació d'Indústries Creadores de la Moda, ha tingut a bé explicar-nos quan seria esforç temptaven i temptarien tots en tots els països aliats o neutres i visia de nostra expansió econòmica. Després de haver constituït els Comités franco-brasileny, franco-argenti i franco-esandinav, els industrials francesos acaven de fundar a la Cambra de Comerç de París una Associació Nacional d'Expansió Econòmica, baix la presidència del senyor David-Mennet i vis-presidència dels senyors Charles Roux, president de la Companyia General Transatlàntica; Charles Laurent, president del Banc dels països del Nord; Mascaraud, president del Comitè Republicà de Comerç, Indústria i Agricultura; Schneider, vis-president del Comitè de Ferretories; Tourron, vis-president del Senat; Viger, senador, ex-ministre d'Agricultura.

El programa de dita Associació, que segons la seva expressió és «un orgue d'investigació i acció», és el que el senyor Kempf ens exposa i anem a desenrotllar ulteriorment cada un dels seu principals punts.

Molt s'ha parlat d'exportació durant l'època que acabem de passar i el comerç francès ha sigut objecte de nombroses crítiques. Ens han poat en paral·lel l'enorme extensió de trafic alemany, sense preocupar-se pr sapiguéssim disposiem d'iguals recursos que nostres enemics i si ens trobavem per lo tant, en condicions per a fer-los-hi competència.

La veritat sigui dita, difícilíssima ens era la competència, degut a nombrosos factors.

Transportes.—Sobre aquest primer capítol hi ha molt que dir, puix nostres medis de transport són defectuosos casi tots. Per exemple la reglamentació en us per a paquets postals no es en extrem perjudicial. Quan es tracta d'enviar a l'estranger, no s'ols el paquet postal resulta més ràpid sinó fins més barato que la gran velocitat, per tenir tarifa fixa, sigui qual sigui la distancia que deu recorre. Ara bé, s'ols té un defecte: ses dimensions i pes són tan reduïts que amb frequència ens determinem a no utilitzar-lo. En efecte, per a tots països, exceptuant Suïssa, Bèlgica i l'Argentina el pes màxim es de 5 kilos i o'6 m. els límits de dimensions. Resulta, puix, impossible enviar per tal via les sedertes de doble ample que no poden doblar-se i molts objectes més. Actualment estem sollicitant l'obtenció d'altres dimensions a l'igual que un pes màxim de 10 kilos que'ns prestaria grans serveis. Aquest assumpte es de ordre internacional i, més hi ha altre estrictament nacional i d'extrema importància: abans de la guerra, casi tots no tres cases d'expedicions per a certs països i per a Rússia i Alemanya. Eo causarà estranyes i ningú a l'afegir que dites cases constituïen altres tantes agències d'espionatge comercial perfectament organitzades, les quals s'apropiaven a indicar als seus compatriotes els articles que exportavem amb èxit, els noms de nostres principals clients, etc. Es menester, i això depent de nosaltres, fer de modo que nostre comerç permeneixi en nostres mans del tot, amb el fi de no exposar-nos a posar a l'alçanc de nostres competidors el secret de nostres negocis.

Aduanes.—Passant després a la qüestió aqueixa la trobem complexíssima. Han dit i repetit que no havíem sapigut aprofitar nostres aliances europees: que per exemple, era inadmissible que a Rússia se'ns sujeci al mateix règim aduaner que a Alemanya quan ens trobaven ja forçosament amb desventaja a causa de la major longitud del trajecte. No ofereix dubte el que, al firmar els tractats de pau, els arancelos d'aduanes passaran per moltes variacions, però en aqueix moment estem ocupant-nos d'una innovació que podria tindre més immediata aplicació. Es tracta del compte en aduanes que donava excelents resultats a Alemanya. Gracies a dita institució, els comercians de Ultra-Rin podien reexpedir geires estrangers, fent-se reembolsar al sortir els drets cobrats a l'entrada dels geires. Pndrem un exemple: un comerciant se fa enviar una peça de teixit anglès de 50 metres; ven 30 a Alemanya, envia 12 a Rússia i torna els vuit restants a Anglaterra. S'els reintegren els drets que pagà pels 20 metres reexpedits. De modo que a Rússia se li aplica igual tarifa que al fabricant anglès i no paga res per lo que no va vendre. Es gracies a tal mida que els viatjants alemanys poden ategir a la colecció d'articles extraers que serveixen d'aliciant per a despatxar després els seus. Es mes; el govern germanic no cobra cap dret sobre les primeres materies destinades a fabricar productes vençuts a l'exportació, quan se li dona justificació del seu destí. Fàcil es considerar les grandioses ventajies que tals mides donen a l'industria alemanya quant res d'això existeix.

En efecte, estem mirant si convindria instituir a França dit compte de aduanes, que a certes cases de comerç al por major els permetés rebre en franquicia els productes destinats a la reexportació o presos condicionalment: els productes que l'arrien en un lo al especial ja sigui a la aduana ja a casa del mateix comerciant.

El senyor Kempf ens exposa i anem a desenrotllar ulteriorment cada un dels seu principals punts.

(1) Menejar guanyador del Premi de la Societat corres-

Nova col·laboració de EL POBLE CATALÀ

Aquesta edició de EL POBLE CATALÀ és passada per la censura.

TEXTOS HISTORICS

Rifa de Nadal

Premis majors: Primer premi: 6.000.000 de pessetes. — Número 48.885, Ferrol, segon premi: 3.000 pessetes. — Número 1.778, Barcelona.
Tercer premi: 2.000.000 pessetes. — Número 5.704, Burgos.
Quart premi: 1.000.000 pessetes. — Número 11.535, Palencia.
Quint premi: 500.000 pessetes. — Número 51.348, Barcelona.
Seixant i dos premis: 250.000 pessetes. — Número 21.181, Madrid.
(Seguirà)

Veneració de les coses mortes

Curiositats

Encara que el títol que encapçalava aquestes ratlles sapiga, aparentment, en banalitat, no menys hem de dir que el títol als nostres lectors, convençuts que els serà d'interès.

Trocent d'un estudi molt complet i documentat referent a certes costums de pobles primitius. L'autor ens revela per tal amb un esperit d'observació i amb una erudició històrica admirables.

Un d'aquells costums a què ens referim és que més enllà ha suggerit que és el relat a la veneració que els pobles primitius sentien per les coses mortes i en dir coses mortes, ens referim a qualsevol objecte, vegetal, animal i d'altres que oferen en estat actual de cessament de vida en totes les seves formes.

Així, per exemple, un tronc, un quadrupè, un insecte o qualsevol altra cosa morta, un camp abandonat, una cabana en runes, unes aigües estancades, extingides, per igual la veneració d'aquelles coses salvatges.

Es un fenomen psicològic molt complex i digno de tenir-se en compte. Sense dubte, a la seva formació hi contribueixen l'ambient i l'atavisme, o potser influència de la tradició secular, que es perpetua en tribus, fets que cada nova generació vagi imitant-se d'aquelles idees misterioses i d'aquells respectes sagrats envers les coses mortes. De tal manera, que les gens dels pobles primitius no tenen cap mena de por, ni mai els manca gosada per afrontar qualsevol perill de bestia fera. En canvi, tota la llur vigília salvatgina resta atenta a la presència de qualsevol cosa morta, davant una pell de serp posen por.

Alguns han pensat veure entre aquests pobles primitius i certa raça de gegants d'avui en dia un entroncament i afinitat espirituals. Car s'ha donat el fet de trobar-se un gegant sobradament d'avui en dia i propiats de la pròpia època, amb podol de l'esmentada època.

Creiem haver llegit en certa obra de Steiner, si mal no ho recordem, alguna explicació d'aquesta fenomen, podríem dir-ho històric-psicològic, i és: per una banda, la creença d'aquella gent, que tota cosa tant és més preciosa, com és més quènta; i així el cas de les aigües estancades, dels arbres, de les matèries orgàniques, etc. econòmicament, per tal que van aproximant-se a la quietut definitiva; per altra banda, la convicció que les existències no es conclouen al moment de la mort, sinó que aquesta és un dels tants fets de l'evolució individual de les coses, al títol de la qual és el no-res, suprema perfecció.

Prou coneguda és la religió d'aquells qui cerquen l'anestèsia de les facultats, de les potències, de les passions i fins de la pròpia persona: i t'hi afegir els cultes barbares, les crueltats inhumanes, les autumortitzacions; com avui en dia s'estendia encara en determinats pobles de l'Àfrica i d'altres.

Arà, però, aquelles dues coses, factors principals, convergents en una sola força, que pesa damunt la consciència, damunt l'ànima d'aquells pobles primitius, la predisposició per l'ambient, i tal vegada per la mateixa herència que els determina ja en cert sentit les diverses regions cerebrals que són òrgan de la formació d'aquella època d'ides.

De com a través d'innombrables generacions, de pobles, de civilitzacions, que van continuant i paulatinament mudant-se, han arribat fins a nosaltres vestigis i reminiscències d'aquella veneració per les coses mortes, ara no ens pertoca descobrir-ho; cosa, per altra banda, no molt complicada, pel que sembla, si ens atencem a les explicacions i als estudis dels antropòlegs i psicòlegs.

Es indubtable que influïx en la persistència del fenomen, en aquesta manera, suau dita, l'estancament, el reflux, el no trobar sempre noves influències, tal vegada en certes regions caucàsiques, altes de contacte amb altres pobles; tal també en els gaudos, que si bé van sempre traspasants, serven l'esperit de secta i de can.

De totes maneres, en alguns indrets d'Europa civilitzada, almenys aparentment, s'hi servia encara d'una força molt característica, aquells esbrans, si bé esplendides, veneració.

La veneració, el respecte, la religió de les coses mortes.

HILDEBRAND

Aquesta edició de EL POBLE CATALÀ és passada per la censura.

Gazeta de Sport

El Reial Club Marítim de Barcelona celebra el dimarts la quinta prova de la regata Copa «Mariano» i el trajecte del Club fins a la boca de la campana, davant el Llobregat, set milers i mitja, amb un petit xalut, que fins la regata s'ha d'un regular interès.

El seu resultat fou: Primer, el club «Verticilis», per Militer i Astor, en 1 hora, 39' 30"; segon, «Apacito»,

per Cutchet, Clibes i Maribos, 1-45' 41"; tercer, «Estis», per gemmans Folguera i Puig, 1-52'; «Mariano», per Triany i Polior, 1-54' 31"; i «Aphodis», per Ferrer i Espel, 1-55' 1". Els temps són amb compensacions.

La classificació actual de la regata és ara: 1.º «Aphodis», 2.º «Estis», 3.º «Cutchet», 4.º «Mariano», 5.º «Verticilis», 6.º «Apacito», 7.º «Mariano», 8.º «Mariano», 9.º «Mariano», 10.º «Mariano».

Sobre el regionalisme

La formació de una consciència

Las Nacionalidades dentro del Estado

Pocos serán los países que al hablar de regionalismo reflejen el desdén o la malquerencia que hace algunos años constituían el prejuicio corriente contra esa manifestación de la vida regional en España. Pero seamos justos: en el fondo de tal desdén había un error de perspectiva, pues creían los que así opinaban que el movimiento regionalista, limitado a simples manifestaciones literarias, duraba lo que las flores de estufa, y los que guardaban malquerencia lo hacían porque el tono estridente de algunos regionalistas señalaba algunos funestos para la patria grande. Ha pasado el tiempo y las ideas se han depurado, los sentimientos se han hecho más consistentes; lo que fue para literatura regional ha alcanzado la fase de transformación política y las estridencias se han amortiguado. Hoy apenas hay partido que no alabe la sana corriente regionalista, considerándola como expresión de la vitalidad nacional.

Una noción que ofrece en la actualidad ejemplo de evoluciones semejantes a Cataluña es Valencia. Durante muchos años, en los que descalza la actividad del gran vate valenciano, Isidoro Llorente, el regionalismo valenciano no fue una maniquía y placida abstracción de las glorias preteritas de la región; en la Sociedad valencianista «El Rat Penat» ardían unas cuantas brasas del tronco temido, y cuando el sol de julio arrojaba sus rayos de encandilamiento sobre la tierra levantina, palpitaban los colores de la bandera en los edificios de los Juegos Florales. Después, dormitaban las masas de Andrés March hasta el nuevo año. Los aristócratas hablaban castellano, y la mayor parte de la clase media también; el idioma lemosín parecía haber abandonado la ciudad y buscaba su refugio en los campos. Pero la actividad regionalista no se contraía a la actividad literaria ni al cultivo literario; los nuevos regionalistas valencianos, piden ferrocarriles, abren escuelas, restauran monumentos, celebran grandes asambleas populares, se valen de romerías para recordar la historia, y... no tienen inconveniente en hablar valenciano, sea donde sea. Bien es verdad que confía que los valencianos bastante presumidos, sin un cierto fundamento, naturalmente, que desdén al valenciano, y con la necesaria ignorancia del castellano, entraban a saco en el idioma de Cervantes, plagándolo de modismos valencianos; que hacen del transparente idioma de Castil a prosa incompreensible.

Acuerde la evolución que el regionalismo ha sufrido, no sólo en España, sino fuera de ella, comprenderá que su avance, aun arrastrando de esfuerzos modestos, es seguro y creciente. Muchos critican con desdén el regionalismo, alegando que hace unos veinte años no había ni conciencia de la personalidad regional en algunos regiones que muestran una gran precisión política. La impugnación es tan pobre, que no resiste el menor examen. Por lo visto, estos críticos entienden que los estados de conciencia colectiva han de sufrir para su transformación una evolución de siglos, como los estratos de la tierra, y no repasan que nuestro mundo interior puede cambiar en un momento al impulso de una idea o de un sentimiento. Claro es el ejemplo de Bohemia, en donde durante muchos años los tres literatos de cierto renombre agitaron la idea nacionalista, y de ella se decía, haciendo donaire, que la nacionalidad checa cabía bajo una tela. Y la nacionalidad checa surgió; los nobles checos, que antes hablaban alemán, comenzaron a hablar checo; las oficinas públicas recibieron como idioma oficial el checo también, y en la escuela, la lengua madre era la que se habló después. ¿Se disolvieron por eso el Imperio austro-húngaro? Desde ese momento fue más fuerte que nunca.

Una de las consecuencias de esta guerra será la afirmación de las nacionalidades, y por tanto del regionalismo. Pero aún hay quien repugna el nombre de nacionalismos regionales. Tal prejuicio obedece indudablemente a una lamentable confusión. Creen algunos que la idea de nacionalidad equivale a la de Estado político independiente, soberano, y que, en consecuencia, toda nacionalidad exige una separación. Al contrario, el error Nacionalidad quiere decir grupo humano, históricamente diferenciado, con bienes propios que se llaman idioma, raza, comunidad secular, sentimiento de hermandad, psicología, etc. La conservación de todo eso en un estado de derecho dentro de la unidad de un Estado, cualquiera que sea su forma de gobierno, es lo que constituye la aspiración nacionalista. Ahora, que la organización administrativa que tal estado requiere no puede ser ni centralista ni uniformista. El derecho público moderno acepta estos nuevos elementos y hace más amplio el concepto de la ciudadanía abandonando la vieja concepción atomística de la sociedad.

Bien es verdad que si los políticos fueran propiamente estadistas, es decir, mentalidades de formación oficial, la crisis variaría no poco, y nadie se podría fiar asustar de estas irreflexiones de la vida local, que son esencialmente un progreso.

En el fondo, quien opone resistencia a esta manifestación de la vitalidad nacional, la vida es más fuerte que los privilegios y los convencionalismos. No conviene el regionalismo ni a la organización ni a las prácticas de la oligarquía, que de consuno conspiran para mantener su imperio en mengua de la libertad nacional. La idea se abre paso rápidamente, y son las mismas oligarquías

centrales las que constituyen su incentivo. Un Gobierno más acertado de la nación habría retardado estas manifestaciones nacionalistas. No valdría el argumento clásico de los autonomistas cuando éstos afirman que desde los no se puede gobernar. Los medios de comunicación modernos han suprimido las distancias. Lo que para a es que no se ha gobernado bien, y la vez, los pueblos quieren tener mayor participación en la vida local; que los derechos que les garantiza la Constitución no les sean arrebatados en los Municipios. (No se ve claramente que el momento español se caracteriza por una organización de la sociedad contra el Estado? No para negarlo, como sucede en la concepción atomística, sino para hacer mejor y libre a los administrados del interior, de los vicios, favoritismos, camarillas y oligarquías, contraídas, que han hecho de un pueblo de ciudadanos una masa de pastas.

El regionalismo valenciano tiene en su abono dos cosas, principalmente: que el levante español ha sido la región más dividida por los Gobiernos centrales, al vez porque el caciquismo valenciano ha sido el más poderoso y el más verdadero poder del Reino, tan menudista, en consecuencia, que ya hace tiempo que apenas aparecen ministros valencianos en los Consejos de la Corona; el segundo fundamento es que siempre se ha sentido la patria grande en Valencia y se ha estimado al castellano. Son innumerables los casos de alhaldes de Valencia que no han sabido hablar en valenciano. Y el patrón del regionalismo, el gran Llorente, repartió su inspiración entre la «docta parla» lemosina y el castellano. No desdénan los valencianos actualmente el castellano, como no lo desdénan tampoco los grandes letrados de la «Escuela de Nocturnos», maestros de Lope de Vega; pero quieren conservar y cultivar lo suyo. Llorente fue conservador en política; pero no en el sentido de clase que pueda tener la palabra, sino en el sentido poético y tradicional. Sus héroes son los campesinos, los hijos del pueblo, que quedarán más eternizados en los versos del poeta que en las ardientes arengas de los caudillos radicales.

La tierra está amorosa y la semilla ha arraigado. No hay un nacionalismo valenciano, lo que quiere decir que se ha formado una conciencia en un trozo de la tierra patria, en la que antes vivía un pueblo de sonámbulos. Pero Valencia no será nunca separada ni se confundirá su nacionalismo con otro. Tal vez por eso se le atienda menos...

—Vicente Gays

(De «El Mundo».)

Aquesta edició de EL POBLE CATALÀ és passada per la censura.

Toda España debe ser regionalista

He aquí donde está nuestra salvación

Hoy, Cataluña, por medio de sus representantes en Cortes, ha tendido los brazos a todas sus hermanas, las demás regiones.

A la hora de ahora no sabemos todavía lo que habrán de responder las demás regiones; pero consideramos que una buena idea, desde la voz de Cataluña, que en esta ocasión, como en tantas otras, nos ofrece auxilio, es el mismo tiempo que demanda nuestra ayuda.

El espíritu regionalista existe, pues, en toda España, y particularmente en la región catalana. Lo que sucede es que no sabemos exteriorizar este sentimiento, ni tenemos hombres que de ello se preocupen.

No hay quien dude todavía de las ventajas del regionalismo, en cuya enunciación pueden ir ya comprendidas las autonomías de los Municipios y las regiones, etc.

Aun hoy, sin tener conseguido nada de esto de las autonomías, el discurso regionalista es contar ya de enano con innumerables ventajas y beneficios sobre aquellas otras provincias que no se atreven a poner en práctica aquel calificativo.

La mayor parte del bienestar de que hoy goza Cataluña, y más particularmente Barcelona, debe, sin duda alguna, a su regionalismo, sin el cual no hubieran podido avanzar los Gobiernos, de estos Gobiernos tan centralistas, las inmensas concesiones con que siempre han sabido estos regalar a los regionalistas catalanes.

Toda la lección a ver las declaraciones hechas por el señor Daró, al terminar el Consejo de ministros celebrado el jueves en Palacio, y veamos cómo el propio jefe del Gobierno, al referirse a Cataluña, recordaba los privilegios que siempre había dispensado al Poder a todos cuantos asuntos estaban relacionados con aquella región.

Necesitamos, pues, hacer entrar en el alma catalana este espíritu regionalista, que tan bien cuadra a los pueblos que quieren ser libres y prósperos como Cataluña.

¡Vámonos que Castilla lo será igualmente! —Nicolás Martínez Matea

De «El Parlamentario».

Aquesta edició de EL POBLE CATALÀ és passada per la censura.

Al Foment

A la darrera sessió que ha celebrat la Junta directiva del Foment del Treball Nacional, es donà compte de les gestions realitzades i de les comunicacions rebudes de la Presidència del Consell i del ministeri d'Agricultura, Fomento i Obres Públiques, de Duanos, Fomento i Comerç i de la Legació d'Espanya a Berna que afecten a la importació o l'exportació de diversos articles.

S'acordà adherir-se a l'acte d'homenatge que s'està organitzant en honor de don Enric Vidal i Ribas, i delegar els senyors Bernades i Armenteras per representar el Foment.

El president donà compte a la Junta de que el consell general de la República Argentina senyor Gachas havia

tingut la bondat de remetre al Foment quatre butlles de cotó xanqueny, provenients de cultius realitzats a l'estació experimental de la Colonia Benítez i que se n'havien tret alguns mostres que s'havien enviat per analitzar.

El senyor Bernades donà compte d'haver assistit en representació del senyor comte de Queralt a les sessions inaugurals de la clausura del II Congrés Nacional d'Economia i de les gestions que en nom del Foment havia realitzat a Madrid.

El senyor president donà compte d'una reunió celebrada al Foment pels presidents de la Cambra de Comerç i Indústria, Lliga de Defensa Industrial i Comercial i de la Unió Gremial a la reunió dels quals havia assistit junt amb el senyor Pung Marçó en representació de la Junta directiva amb l'objecte de canviar impressions referents a una petició formulada pel Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria i altres entitats per l'amplament de la denominada llei del Descans Dominical. En aquesta reunió s'acordà veure amb simpatia la campanya empresa per aquell Centre i adherir-se a aquesta campanya i prosseguir el treball per al compliment de la llei.

El senyor de Rull i Pons i Arola donaren compte del diàleg que havien formulat en un (3) don Ferran Junoy, sobre un projecte de bicitruelctric automàtic de ferrocarrils, acordant la Junta aprovar aquest dictamen.

Per últim s'acordà traslladar a la Comissió d'Organització una petició sobre la prohibició d'exportar pells de conill i de lloba en brut; i altra petició referent al Tractat de Comerç amb Suïssa.

Escola d'Istiu

Amb el crèdit que d'any anterior venen tinent aquests interessants cursos organitzats pel Consell de Pedagogia, sota els auspicis de la Mancomunitat de Catalunya, i amb el prestigi que li donen els cursos anteriors, el present curs, són nombroses les inscripcions que fins avui s'han registrat, entre les quals n'hi figuren de tots els estaments per als quals s'indica en el prospecte, i fins d'altres, desitjosos de poder aprofitar-se de les ensenyances de l'Escola d'Istiu.

Institut de Ciències

L'Institut, continuant les seves monografies sobre la Fauna Catalana i d'altres, ha publicat de la Fauna malacològica, ha publicat el primer fascicle d'una Fauna de Catalunya i el fascicle va signat pel doctor J. P. Arias Encobert, i dona les generalitats per a l'estudi dels Dipòs i la seva classificació, havent de continuar el segon fascicle amb la part descriptiva.

La tercera monografia de la Fauna malacològica, ha publicat el primer fascicle d'una Fauna de Catalunya i el fascicle va signat pel doctor J. P. Arias Encobert, i dona les generalitats per a l'estudi dels Dipòs i la seva classificació, havent de continuar el segon fascicle amb la part descriptiva.

També ha publicat l'Institut el primer fascicle del segon volum de la poma coneguda i estimada «Flora de Catalunya», i continuant d'aquesta obra, ara esperada amb veritable interès pels estudiosos. Aquest fascicle contindrà l'estudi de les «calicifloras» i en divisió solíflores «palepales» i comprèn les famílies de Calceàcies, Aquilifloras, Ramiàcies, Terebinthàcies, i part de les Leguminosas.

Com en els fascicles anteriors, a la descripció geogràfica i nomenclatura de cada planta acompanya un gravat que en dona perfecta idea.

IV Assemblea Nacional Veterinària

Concurs Científico-Profesional

El Comitè organitzador de la dita Assemblea, celebradora a Barcelona els dies 21 al 27 del proper octubre, ha publicat el següent programa de concursos i premis per al Concurs Científico-Profesional:

Premi del senyor marquès de Vilanova i Gertrú, Col·lecció de luxe de les obres de: Ricardo León, a cadascun dels quals s'ha assignat una millor obra pels seus mèrits: «El cavall a través de la Mitologia i de la Història».

Premi de don Sebastià Martí i Col·lecció, un rellotge d'or, al millor treball sobre el tema: «Diagnòstic del prenyat en les vaques».

Premi de don Josep Pons i Arola, una magnífica agulla de corbata, per al treball sobre el tema: «Alimentació i tractament de la difteria i la verola en l'home».

Premi del senyor don Enric Parellada, una escriptura de plata al tema: «Urolitiasis i tractament de la peritonitis exudativa o contagiosa de la bídria».

Premi de don Pere Rujol i Thonart, una rosa de plata durada, a la més completa memòria que tracti el tema: «Els cooperatius en la fabricació de formatges i mantegues; reglamentació».

Premi de la «Societat del Caballo Nacional de tiro ligero», un extorg amb cisterna i muntura, al tema: «Definició de la raça Norfolk-brookiana adaptació en la pràctica del camp».

Premi del Gremi de Proveïdors de canvi de Barcelona: 300 pessetes al tema: «Contribució a l'estudi de la producció nacional de bestiar per al consum públic, sota el punt de mira científic i mercantil».

tema: «Garanties generals de preparació i presentació que han d'exigir els veterinaris els laboratoris de sèrums i vacunes i especials pel sèrum contra el còlera o la pesta del porc».

Premi del doctor Fuentes, de Palència, preparador d'«Tòpicos Fuentas»: 200 pessetes a la millor i més completa obra que es presenti sobre el tema: «Econòmica pràctica d'hipodermoscopia Veterinària».

Nota: El donant d'aquest premi es reserva el dret de propietat del treball que resulti premiat, del qual regalarà 50 exemplars a l'autor.

Premi del Col·legi Oficial de Veterinària de la província de Barcelona, organitzador de la IV Assemblea Nacional Veterinària, (Exclusiu per a estudiants de Veterinària inscrits a l'Assemblea), Medalla d'or al treball que desenvoluparà amb més inspiració i originalitat el tema: «Vida íntima de la Veterinària en l'home».

Es concediran dos accessits, consistents en Medalla de plata, als dos treballs que més s'aproximin en importància al premiat.

CONDICIONS

I. Els treballs, escrits en castellà, es remetràn, acompanyats d'un plec indicant que contingui el nom i domicili de l'autor i signats amb el títol i lema de l'obra, a nom del secretari general de l'Assemblea, 9, plaça de Catalunya, 9, segona, fins al 30 de setembre proper inclosiu.

II. L'extensió dels treballs no excedirà de 50 quantelles escrites a màquina o la seva equivalència en manuscrit, en qual cas, la lletra ahura de ser perfectament llegible.

III. Els favorables amb premi seran publicats en el llibre oficial de l'Assemblea, sense perjudici del dret que té l'autor, exemptant el tema del senyor Fuentes, de disposar l'element de la seva obra per a major divulgació de la mateixa.

IV. Els no premiats quedaran a disposició de l'autor fins transcorregut un mes des de l'última data de l'Assemblea, després del qual serà difícil atendre una reclamació.

V. Per poder participar al Concurs, precisa ser veterinari i assembleista alhora, executant el premi especial per estudiants de Veterinària, els quals, a més, acompanyaran d'«inscripció» a l'Assemblea.

VI. El jurat qualificador, compost per persones de solvència científica reconeguda, es farà públic amb oportunitat i el seu feillo serà inapel·lable.

VII. El repartiment de premis es realitzarà de la major solennitat, efectuant-se l'últim dia de l'Assemblea.

Nota: S'especifica la publicació d'altres premis, quant això sigui, s'annunciarà en circular suplementària publicada per la premsa professional.

Barcelona, juny 4 de 1917.—Ben vist, el president, Ramon Llorca; P. el C. de O. i P. de la IV. A. N. M., el secretari general, Angel Sabatés.

El XXII curs de Viticultura i Enologia a Vilardona

Prou coneguda és de tot Catalunya la tasca profeta que es porta a cap mitjançant els cursos superiors de Viticultura i Enologia que té a l'Escola Superior d'Agricultura. La rutina que s'ha ensenyat tant anys de la gent camperola en les pràctiques del camp, ha d'esser ben dirigida per l'ensenyament i els avenços moderns d'aquesta ciència. Si Catalunya a gaudir d'una indústria i comerç que val al davant de les altres regions espanyoles, molt més mereix tenir una agricultura que sigui l'enveja i el mirall de totes les.

L'Escola Superior d'Agricultura que patrocina la Mancomunitat de Catalunya s'ha imposat aquesta tasca i per mitjà dels cursos que dona aquí i allà, va difonent arreu el saber i el treball de la ciència, que el pagès mai potia aconseguir i que han de donar un gran avantatge a la seva art, i l'han de posar al mateix nivell de les nacions més cultes. Els cursos de Viticultura i Enologia en són una bona mostra.

El XXII curs es donarà a Vilardona des del 22 de juliol al 2 de agost proper. L'ajuntament de la dita vila que ha conseguit aquest honor, veurà amb molt noble orgull que el curs sigui tan ben nodrit i li de l'ajuntament que ben tregui també sigui el més gran possible. Per això convoca tots els pagesos i professionals de la ciència, que s'hi interessin, a que hi assistin, i donant l'assessorament de què els és a grata l'estada en aquesta vila on trobaran l'estatge còmode i còmode table.

BASES

1.º El curs anirà a càrrec de don Claudi Oliveras i don Josep M.ª Valls, enginyers agrònoms.

2.º Les classes es donaran tots els dies compresos des del 22 de juliol al 2 d'agost, de set a deu del vespre.

3.º Els assistents hauran de pagar una peseta per la inscripció i podrà fer-se en aquells centres de l'Escola Superior d'Agricultura de Barcelona, Urgell, 187.—L'alcalde, Antoni Miró.

Comercial

Sucres

(Informació de la casa Rius i Torres)

Seguixen fent els preus als mercats estrangers, essent compradors d'aquest article que, per un motiu, també s'acostuma a fer en el nostre mercat, i per al consum són:

Mel de canya 110'00 a 112'00
Terciari 117'00 a 119'00
Centrifuga canya 90'00 a 93'00
Idem refinada 118' a 120'00
Centrifuga Cuba 103'00 a 111'00
Blauquilles 124' a 126'00
Blancs i refinats 125' a 127'00
Id. P. G. Andalus 135'00 a 138'00
Pilosos 150'00 a 152'00
Tallat 153'00 a 157'00

Pessetes els 100 quilos.

Cafès

Estant aquest mercat molt proveït i arribant continuament partides d'aquesta pràctica, els preus són fluïds a fi de facilitar les operacions.

Els preus per al consum són:

Moka 1.º 439'00 a 440'00
Semi-moka, Harrar i africana 385' a 395'
Puerro Rico Caracasillo 375' a 385'
Id. acaico superior 350' a 365'
Id. 2.º corona i 350' a 365'
Id. hispania 330' a 340'
Caracas, Costa Rica i similars 290' a 300'
S. Salvador, Colòmbia i similars 310' a 320'
Guayaquil i Puerto Cabello 290' a 300'
Santos regular 275' a 285'
Pessetes els 100 quilos.

Cacaos

Fluïdes els preus en el nostre mercat, degut a les arribades de cacaos estrangers.

Es cotitzen per al consum:

Guayaquil Arriba 320 a 335
Balsa 250 a 265
Santo Thome 275 a 285
Fernando Po i 275 a 285
Id. segona 255 a 265
Id. tercera 235 a 245
Caracas i 180 a 195
Id. 2.º classa 225 a 235
Pessetes els 100 quilos.

Ganxelles

Ceylan extra superior 41'00
Id. 1.º 39'00
Id. 2.º 35'00
Id. 3.º 31'00
Id. 4.º 29'00
Xina
Raspadura Ceylan 24'00
Rals el quilo.

Pebres

Singapore blanc 45'00
Id. negre 39'00
Penang i Tallaherri 38'00
Tatung i Jamaica 19'00
Clavells espanyols 22'00
Rals el kilo.

Barcelona, 14 juliol 1917.

Informació vinícola

de la Casa Arnó, Mariàny i Companyia

Novament es presenta una grossa dificultat per entorpir el negoci del vi, com és la darrera disposició francesa. Es tracta de prohibir o, almen

La Flor
 La Flor
 La Flor
 La Flor
 La Flor
 La Flor
 La Flor
 La Flor
 La Flor
 La Flor
 La Flor

Los personas
 car la aora salut, y
 gen tenyir el oñ